
Vastenavond

We staan weer voor Carnaval met daarna de vastentijd met de Goede of Stille Week en Pasen. Ooit was dat een samenhangend geheel. Aswoensdag was de verbinding tussen de Vastentijd en Vastenavond, die inmiddels als Carnaval vijf dagen duurt in Zuid-Nederland. De 'avond' is in de afgelopen 50 jaar behoorlijk opgerekt.

Carnaval is in vele opzichten een mooi feest. Vanuit een besef van betrekkelijkheid wordt het gemeenschapsgevoel voorop gezet. Zelfs de 'hoge pieten' en vooral mensen, die denken dat ze het zijn, mengen zich tussen 'het volk' en zijn even gewone mensen. Hoog en laag is even niet van belang.

Toch bekruipt mij het gevoel dat onbekommerd Carnaval vieren voor velen niet meer zo gemakkelijk is. Niet alleen, omdat er minder vrijwilligers zijn die zich het vuur uit de sloffen lopen om het Carnaval ter plaatse tot een mooi feest te maken. Misschien komt het ook doordat de werkelijkheid steeds minder als acceptabel aanvoelt. Wat stelt het gemeenschapsgevoel nog voor als er steeds minder bereidheid is problemen voor en met elkaar op te lossen. We moeten toch constateren dat de armoede net zo snel groeit als de rijkdom en daarmee ook de conflicten. Er wordt ontzettend veel geld verdiend in de wapenindustrie en de toenemende druk en drukte gaat gepaard met groeiende eenzaamheid en burn-out klachten.

We worden dagelijks gebombardeerd met bijna onoplosbare problemen, die vooral ons gevoel van machteloosheid aanwakkeren. Wat te doen in noodsituaties? Waar leidt radeloosheid toe? Tot verlamming? Tot strijdbaarheid of misschien wel tot radicalisering. We zien het allemaal gebeuren.

Velen van ons gaat het gelukkig goed. Ik vind het juist daarom erg lastig mijn houding te bepalen, een houding, waarmee ik kan leven.

Moet ik de krant afzeggen? Of de TV uitzetten zolang het mij raakt. Wat moet ik doen of laten?

In het verleden was de Vastentijd dé gelegenheid om het antwoord te vinden. Al was het 'vasten' toen ook al moeilijk want er waren donderpreken nodig om de ontsnappingsroutes te 'blokkeren'. Maar kom daar nu nog eens om!

En dan de Goede Week met Goede Vrijdag, de dag waarop in het verleden het lijden van een mens bijna werd verheerlijkt

Gelukkig hebben we nog even tijd voordat het Pasen is en hoeven we nog niet per se na te denken over de interpretatie van de opstanding.

Ik heb me wel voorgenomen om vanaf Aswoensdag af en toe na te denken over mijn houding tot alles wat op mij afkomt. Ik wil er niet onder gebukt gaan.

Ik hoop met Pasen op te staan en met rechte rug verder te kunnen.

En het zou wel fijn als er dan ook lichtpunten zijn die moed geven. Die moeten er toch zijn.

Eén lichtpunt in elk geval: het gemeenschapsgevoel in Linden is nog steeds herkenbaar aanwezig.

JvdB

